

[Inger Gautier Schmit.]

Barnet. Den Misbilligelse, som er til Stede fra Samfundets Side over for saadanne Forbindelser, og som bør være til Stede, bør rettes mod de ansvarlige Personer, og ikke mod de uansvarlige. Man skal lede længe omkring i Verden for at finde en Bestemmelse som den her om Arveretten, hvor det uden for Ægteskab fødte Barn faar Arveret, ikke blot hvor der ikke findes Børn, der er født i Ægteskab, men ogsaa, hvor saadanne findes. Bestemmelserne om Arveret blev dog heller ikke ved den Lejlighed gennemført.

Det Lovforslag, vi i Dag behandler om uden for Ægteskab fødte Børns Retsstilling, er altsaa en Fortsættelse af de Bestræbelser, som gennem Aarene har været udfoldet for at forbedre disse Børns Kaar. Thi selv om man kan erkende, at der er sket en uhyre Udvikling, siden man i Christian den Femtes danske Lov anordnede, at en Kvinde, som fødte flere Gange uden for Ægteskab, skulde stryges til Kagen — en Bestemmelse, der i 1751 blev forbedret til, at hun skulde sidde i Tugthus, og i 1866 blev ændret derhen, at Straffen bortfaldt —, og selv om man med Glæde kan se paa den Forbedring, saadanne uden for Ægteskab fødte Børns Stilling er undergaaet siden dengang, de levede i de usle Plejehjem eller rundt omkring paa Landets Fattiggaarde, og til den Stilling, der bydes dem efter Børneloven af 1908, maa det sikkert indrømmes, at den ugifte Barnemoders Stilling, og navnlig hendes Børns Stilling, endnu ikke er saa betryggende, som den kunde ønskes efter vor nutidige Retsopfattelse.

Spørgsmaalet bliver saa kun, hvor langt vi skal gaa; og her er der fremdeles enkelte Hovedspørgsmaal, hvor Meningerne allerede i 1886 var stærkt delte og sikkert vil være det i Dag. De samme Argumenter for og imod vil sikkert fremføres i Dag som i Firserne. Det maa da være Omraader og Spørgsmaal af meget dybtgaaende og principiel Art, der her gør sig gældende, naar Udviklingen siden Firserne ikke har medført en fuldkommen ændret Retsopfattelse hos alle.

Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa at ligestille ægte og tægte Børn ogsaa med Hensyn til deres Retskrav over for begge Forældre. Lovforslagets § 1 lyder: „Børn uden for Ægteskab har samme retlige Stilling i Forhold til deres Forældre som Ægtebørn, medmindre Lovgivningen udtrykkelig fastsætter andet.“ I Bemærkningerne til § 1 udtales der imidlertid, at denne

Paragraf i og for sig kun er en Slags Programudtalelse, der ikke rummer nogen særlig Realitet, men man tænker sig, at den eventuelt senere hen kan komme til at yde et Fortolkningsbidrag. Jeg maa forbauses noget over, at man har fremsat disse Bemærkninger til § 1, idet jeg synes, at Paragraffens Værd derved i nogen Grad forringes og forfusktes; thi naar man blot mener, at det er en Slags Programudtalelse, synes jeg ikke, at dens retlige Værd faar en saadan Kraft, som den vilde have haft, hvis Bemærkningerne til Paragraffen nærmere havde præciseret, hvad man mente med denne.

I Bemærkningerne til § 1 staar der, at det er de andre i Lovforslaget indeholdte Paragraffer, som fastslaar, hvilke Forbedringer i disse Børns Retsstilling man tilsigter. Disse Forbedringer er: en økonomisk Forbedring af det uden for Ægteskab fødte Børns Forhold; Tvangspligt for Moderen til at opgive Faderens Navn; Arveret for Barnet ligesom for Ægtebørn; Adgang til Faderens Navn ligesom Ægtebørn og Ophevelse af Fødselsstiftelsens Hemmeligholdelsesforpligtelse.

Lovforslaget gaar saaledes ud paa, at det ikke alene er Moderens økonomiske Vilkaar, der skal lægges til Grund for Barnets Underhold, men at ogsaa Faderens Livsvilkaar er i høj Grad afgørende. Med den Tankegang, vi nu har paa disse Omraader, maa et saadant Krav siges at være fuldt ud berettiget, idet det ikke kan være rimeligt, at en Mand, der uden for Ægteskab sætter et Barn i Verden og sidder i gode Kaar, har nogen som helst Ret til at forholde dette Barn den Oplæring og Uddannelse, han i Kraft af sin økonomiske Evne er i Stand til at give dette Barn. En saadan Bestemmelse kan vi derfor med stor Glæde gaa med til.

Vi maa ogsaa finde det heldigt, at Bestemmelserne er udvidet i Retning af en større Forpligtelse for Faderens Vedkommende under hele Svangerskabet og efter Fødselen; saaledes kan hans Bidrag og Støtte udstrækkes over 9 Maaneder efter Fødselen, naar der er Sygdom eller andre Forhold til Stede, som berettiger dette. Ligeledes maa vi finde det heldigt, at Faderen ogsaa, hvor der foreligger Abort, træder støttende til med økonomisk Bistand; ikke mindst i disse forunderlige Tider, hvori vi lever, hvor disse Foreteelser viser sig i saa uhyggelig hyppig Grad, vil det være meget paa sin Plads paa dette Omraade at paalægge Faderen et økonomisk Ansvar.

Men Lovforslaget gaar videre end til de rent økonomiske Spørgsmaal og stiller sit absolutte Krav om Ligestilling for alle